

[Finansministeren.]

erindring om, og for det andet mener jeg, som jeg har sagt i finansudvalget, ikke at de partier, der ikke deltog i de endelige aftaler om kildeskattens gennemførelse, kan være bundet af forudsætninger, der har været drøftet under de forhandlinger, som til sidst førte til et forlig mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Det skete jo, dengang moms blev indført, og det var vel i forbindelse hermed, man traf disse aftaler.

Hr. Lysholt Hansen gjorde nogle bemærkninger om de vanskeligt stillede kommuner for at begrunde socialdemokratiets ændringsforslag om at forøge bevillingerne til disse med 150 mill. kr., fra 50 mill. kr. til 200 mill. kr. Han mente, at det var et upræcist, tyndt og ulogisk svar, jeg havde givet på regeringens vegne. Jeg synes tværtimod, at argumentationen var både tungtvejende og logisk — hr. Lysholt Hansen glemte bare at nævne den. Det blev understreget i mit svar af 11. marts, at regeringen finder, at en afgørende indvending mod en forhøjelse af tilskuddet er, at den ikke vil kunne påvirke den kommunale skatteudskrivning for 1970-71, idet beskatningen i kommunerne for længst er lagt fast. Man vil således ikke ved en forhøjelse af dette tilskud opnå en udjævning af skatte trykket, men vil derimod fremkalde øgede kommunale udgifter især på investeringsområder, hvilket ikke efter regeringens opfattelse er ønskeligt i den foreliggende situation. Det forekommer mig, at vi hermed har givet en begrundelse, som jeg tror også hr. Lysholt Hansen må acceptere.

Lad mig i øvrigt tilføje, at de beregninger, der er udført i ministerierne, viser, at byrdefordelingsreformen finansielt hviler i sig selv og ikke medfører nogen forringelse af de kommunale finanser med en tilsvarende forbedring af statsfinanserne til følge. Dette fremgår også af den analyse, der nu er offentliggjort i den økonomiske årsoversigt.

Hr. Lysholt Hansen var også inde på spørgsmålet om kommunernes krav på hurtigere refusion af de sociale pensionsudgifter. Det er både fra kommunal side og af hr. Lysholt Hansen blevet opstillet på den måde, at det i virkeligheden er staten, der ikke betaler kommunerne til tiden. Det mener jeg ikke man kan sige. Man kan ikke

sige, at kommunerne har et tilgodehavende hos staten vedrørende de sociale pensioner, indtil restrefusionen er udbetalt. Tilgodehavendet opstår først på det tidspunkt, hvor restrefusionen ifølge de sædvanlige regler skal udbetales, og da betaler staten altid punktligt. Sådan har det da også været i tidligere regeringers tid, hvor der hvert år er fremkommet kommunale ønsker om at få hurtigere refusioner, men hvor man løbende har fået de 80 pct. af udgifterne dækket og så har opsamlet de resterende udgifter til udbetaling senere på året.

Der stilles ikke krav til kommunerne om, at de skal mellemfinansiere udgifter på over 1 milliard kr. vedrørende de sociale pensioner. Det eneste, kommunerne skal dække af deres egne midler i 1970-71, er stigningen i restrefusionen, og det er jo et langt mere beskedent beløb, formentlig af et omfang på $\frac{1}{4}$ milliard kr.

Til hr. Lysholt Hansens spørgsmål om, hvor langt vi er kommet i vore overvejelser af forslaget om at udbetale hele refusionen som løbende forskudsrefusion fra måned til måned, kan jeg kun sige, at det er regeringens indstilling, at dette spørgsmål må indgå i det videre arbejde med byrdefordelingsreformen, som vi har lovet at fremskynde. Jeg vil gerne føje til, at i den allernærmeste tid har jeg en forhandling med kommunerne om dette refusionsproblem, og jeg håber, vi kan nå til et resultat, som også kommunerne kan være tilfredse med.

Der har under den økonomiske debat vinteren igennem været en række diskussioner om skønnet for kildeskattens provenu. Det er ikke så mærkeligt, at det kan give anledning til megen debat, for det er jo almindeligt bekendt, at vi er uden erfaringer på området. Vi har ingen erfaringer med betalings-sædvanerne. Vi ved ikke, hvornår restskatterne bliver betalt, om det bliver i den ene måned eller den anden måned i 1971, og det har givet anledning til megen diskussion om vort budgets udarbejdelse. Jeg mener, at her, hvor vi ikke har noget indkomstgrundlag, som vi ved er sikkert, således som vi tidligere har haft det, hvor man i og for sig først diskuterede disse problemer, når man havde orienteret sig om, hvad selvangivelserne viste af indtægter, men kun har folks gisninger om, hvad de venter at tjene på et senere tidspunkt, at indrette vores